

2020

ಸಂಧ್ಯಾದೇವಿ
ಕವಯಿತ್ರಿ

ಮುಂದೆ ನಾವು ಆತಂಕದಿಂದ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿರುವ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಂತಾಗಲಿ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಲಾಗದವ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಹಾಗೆಯೇ, ಮಣ್ಣನ್ನೂ, ನೀರನ್ನು, ಗಾಳಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಪ್ರೀತಿಸುವಂತಾಗಲಿ.

ರೂಪಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?

ಇನ್ನೂ ಅತ್ಯಂತ ಭೀಕರವಾದದ್ದು, ನಾವು ಚಿಂತಿಸಲೇಬೇಕಾದದ್ದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಕುರಿತು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಬಹಳ ಉನ್ನತವಾದ ಸ್ಥಾನ ಇದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಇಲ್ಲಿ ದಿನನಿತ್ಯವೂ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವುದಾದರೂ ಏನು? 'ಯತ್ರ ನಾಯಸ್ತು ಪೂಜ್ಯಂತೇ ರಮಂತೇ ತತ್ರ ದೇವತಾಃ' ಎಂಬಂಥ ಅಥವಾ ಇಂಥದೇ ಕಡಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಾರು ಸುಭಾಷಿತಗಳನ್ನು ದಿನ ಬೆಳಗಾದರೆ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ದಿನ ಬೆಳಗಾದರೆ ಭಾಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಕೇಳಿ ಬಾಯಿಪಾಠವಾಗಿದೆ! ಇವೆಲ್ಲ ಮಾತುಗಾರರಿಗೆ ಇರುವ ಸ್ಫೋಗನುಗಳೇನು? ಪುಂಜನುಪುಂಜನಾಗಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸುಭಾಷಿತಗಳು ಕೇವಲ ಆಡಂಬರಕ್ಕಾಗಿ ಇರುವ ಶಬ್ದಗಳಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿವೆಯೇನು? ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಪದವಿ, ದೊಡ್ಡ ಹೆಸರು ಕೊಟ್ಟು ಆಕೆ ಪೂಜನೀಯಳೆನ್ನುವ ಹೊಗಳಿಕೆ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. (ಇದರ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಹುನ್ನಾರವಿದೆಯೆಂದು ಹೆಣ್ಣೊಬ್ಬಳಿಗೆ ಇವತ್ತು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ) ಕನಿಷ್ಠ ಆಕೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯಳಂತೆ ಕಂಡರೆ ಸಾಕಾಗಿದೆ.

ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ,

ದೇಶಭಕ್ತಿಯ

ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ, ತಿನ್ನುವ ಅನ್ನದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಬಡವ ಶ್ರೀಮಂತನೆಂಬ ತಾರತಮ್ಯದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ... ಯಾವುದರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ? ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ನೀರು ಹೊಯ್ಯುವವರು ಅಥವಾ ಪರಸ್ಪರರ ಹಗೆಯೆಂಬ ಬೆಂಕಿಗೆ ತುಪ್ಪ ಸುರಿಯುವವರು ಯಾರು? ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಯಾರು ಈ ಅನಾಗರಿಕ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಎಂದು ತಿಳಿಯದವರು ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ಹೇಳಿ? ಎಲ್ಲೋ ಕೆಲವು ಅಮಾಯಕರು, ಮುಗ್ಧರು ಇರಬಹುದು. ಅವರನ್ನು ಹೊರತು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿನ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜ್ಞಾನ ಇರುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇದು ತಿಳಿದಿದೆಯೆಂದೇ ನನ್ನ ಭಾವನೆ. ಆದರೂ ಯಾಕೆ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯ ಅವನ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವ ಸಮೂಹವನ್ನು ಒಳಗಾಗುತ್ತಾನೆ? ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ... ಅಥವಾ ಹಾಗೆಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ

ಮುಗಿಯದ ಈ ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಹಿಂದಿನ ಮಾನಸಿಕತೆಯೇನು? ಅದರಲ್ಲೂ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ಅತ್ಯಾಚಾರ! ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಏನು ಕತೆ? ಮನುಷ್ಯ ಎತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ? ದೇವರ ಪ್ರತೀಕವೆಂದಿರುವ ಎಳೆಯ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅದು ಹೇಗೆ ಕಾಮುಕ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಲಾಗುತ್ತದೆ? ಊಹಿಸಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿದಿನ ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದಿ ಮನಸ್ಸು ಕುದಿಯುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಆತಂಕವನ್ನೂ ಹೆದರಿಕೆಯನ್ನೂ ಹುಟ್ಟಿಸಿದೆ; ಮಾನವಂತೆ ಗಂಡಸರಿಗೆ ಇದು ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ, ಅವಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸುವಂತಾಗುವುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಕುರಿತು ಆಡಬಹುದಾದ ಮಾತುಗಳು ಮುಗಿದುಹೋಗುತ್ತಿದೆ! ಹಾಗಾದರೆ ಇನ್ನೇನು? ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲವಾಗುವ ಕಾಲ ಬೇಗ ಬರಲಿ, ಗಂಡು ಹೆಣ್ಣು ಪರಸ್ಪರ ಒಲಿದು, ಪ್ರೀತಿಸಿ

ಕೂಡುವಂತಾಗಲಿ ಎಂದು ಕಾಣದ ದೇವರಲ್ಲಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗಿದೆ.

ಧರ್ಮದ, ಜಾತಿಯ, ದೇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದೊಂಬಿಯನ್ನು ಹುಟ್ಟು ಹಾಕಿ ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಸ್ಥಾನಮಾನಕ್ಕಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅಸಹ್ಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಅತ್ಯಾಚಾರದಂತಹ ಹೀನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಜಾತಿಯನ್ನು, ಧರ್ಮವನ್ನು, ರಾಜಕೀಯವನ್ನು ಎಳೆದು ತಂದು, ಬೆಂಕಿ ಹಾಕಿ ಆ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬೇಳೆ ಬೇಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರಲ್ಲಾ... ಇದಕ್ಕೆ ಏನನ್ನಬೇಕು? ಒಬ್ಬರ ಎಲ್ಲ ಎಲ್ಲರ ಮಾತುಗಳು ಅರ್ಥ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆಯೇನೋ ಅಂತ ಸಂಶಯ.

ಕೊನೆಯದಾಗಿ ನನ್ನದೊಂದು ಕಳಕಳಿ. ಎಲ್ಲದರ ಕುರಿತು ಬೊಬ್ಬೆ ಕೇಳುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಪದಗಳು ಕಾಣೆಯಾಗಿದೆ! ಅದು ಮಣ್ಣು, ನೀರು, ಗಾಳಿ. ಮನುಷ್ಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸಕಲ ಜೀವ ಸಂಕುಲಗಳಿಗೂ ಅತಿ ಅಗತ್ಯವಾದ ಜೀವಧಾತು. ಇದನ್ನು ನಾವು ಶುದ್ಧವಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಮುಂದಿನ ಜನಾಂಗ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು, ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ನಮ್ಮನ್ನು ಕೈಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಕಸ, ಕಸ, ಕಸ! ಮನೆಯಿಂದ ಬೀದಿಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟರೆ ಕಸ. ಮಣ್ಣು ವಿಷವಾಗುತ್ತಿದೆ. ತಿನ್ನುವ ಅನ್ನ ವಿಷವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಗಾಳಿ ಹಾಳಾಗುತ್ತಿದೆ. ನೀರು ನೀರಾಗಿಲ್ಲ. ಮುಂದೇನು? ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಭಾರತವೆಂದರೆ ಬರಿ ದೇವರು, ಧರ್ಮದ ಬಗೆಗೆ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುವ ದೇಶ ಮಾತ್ರವೇ? ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಮೀರಿದ ಮನುಷ್ಯಧರ್ಮ ಎಂಬುದೊಂದು ಇಲ್ಲವೇ? ಜಾತಿಯೆಂದರೆ ಮನುಷ್ಯನೂ ಸೇರಿ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಗಂಡು ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬ ಎರಡೇ ಜಾತಿ ಅಲ್ಲವೇ?

ಮುಂದೆ ನಾವು ಆತಂಕದಿಂದ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿರುವ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಂತಾಗಲಿ. ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಲಾಗದವ ದೇವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಹಾಗೆಯೇ, ಮಣ್ಣನ್ನೂ, ನೀರನ್ನು, ಗಾಳಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಪ್ರೀತಿಸುವಂತಾಗಲಿ. ಇದು ನನ್ನ ಆಸೆಯೂ, ನಿರೀಕ್ಷೆಯೂ, ಸದಾ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಕಾಣುವ ಕನಸೂ ಹೌದು! ಈ ಎಲ್ಲವೂ ದಿನನಿತ್ಯದ ನನ್ನ ಮನದಾಳದ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯೂ ಹೌದು.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯಿಸಿ ರಚನಾತ್ಮಕ ಟೀಕೆ-ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಾಗತ. ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಚುಟುಕು, ಚುರುಕಾಗಿರಲಿ. ಇ-ಮೇಲ್: feedback@sudha.co.in